

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 4Co/239/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3613200100
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 05. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Martináková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3613200100.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Ivety Martinákovvej a sudkýň JUDr. Alice Beňovej a JUDr. Oľgy Lichnerovej v právnej veci navrhovateľa A. A., a.s. so sídlom K., E. XX, T.: XX XXX XXX, zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. P. C., advokát, s.r.o., so sídlom O., A. A. C. XX proti odporcovi M. J., naposledy bytom Z. C. s. č. XXX, toho času na neznámom mieste, zastúpený opatrovníčkou U. Y., pracovníčkou Okresného súdu Partizánske, o zaplatenie 716,13 eur s prísl., o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Partizánske zo dňa 24. novembra 2014, č.k. 5C/82/2014-115 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej výrokovej zamietajúcej časti a vo výroku o náhrade trov konania **p o t v r d z u j e**.

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 72,04 eur s 8% úrokom z omeškania ročne zo sumy 72,04 eur od 12.11.2012 do zaplatenia. Vo zvyšnej časti návrh zamietol. Odporcovi náhradu trov konania nepriznal. Vychádzal zo zistenia, že účastníci konania uzavreli zmluvu o úvere č. 0262965443zo dňa 26.01.2006, na základe ktorej navrhovateľ A. sporiteľňa a.s. K. poskytla odporcovi úver vo výške 1659,70 eur/ 50000 Sk/ s dohodnutou pevnou sumou úrokovej sadzby do konečnej splatnosti úveru vo výške 17,30%. Odporca sa v zmluve zaviazal splácať úver v mesačných splátkach po 49,79 eur / 1505 Sk/ mesačne splatných vždy k 20.dňu kalendárneho mesiaca, prvá splátka bola splatná dňa 20.02.2006 a posledná dňa 20.01.2010, ročná percentuálna miera nákladov bola vo výške 9,64%. Odporca svoj dlh prestal pravidelne splácať v mesiaci apríli 2008, kedy v dohodnutej lehote nezaplatil zmluvne dohodnutú splátku dlhu, následne realizoval už iba 8 platieb, v sumách 40 eur do 349,27 eur, pričom posledná platba bola splatná dňa 26.03.2012 vo výške 40 eur. Okrem toho odporca zmluvne dohodnuté splátky dlhu od začiatku trvania zmluvného vzťahu uhrádzal zväčša s niekoľkodňovým oneskorením, ktoré boli započítané na príslušenstvo pohľadávky a následne na istinu pohľadávky. Ku dňu 11.11.2012 dosiahla výška splatného dlhu sumu 716,13 eur. Zmluva o úvere bola uzavretá podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka ako absolútny obchod. Súd sa napriek tomuto právnenému názoru navrhovateľa s týmto právnym posúdením nestotožnil. Je síce pravdou, že úverové zmluvy do Občianskeho zákonníka ako zmluvy obchodnoprávne nepatrili. Až novelou Občianskeho zákonníka č. 568/2007 Z. z. s účinnosťou od 01.01.2008 sa do Občianskeho zákonníka v súlade so smernicami Európskej únie zakomponovalo znenie súčasné a to, že spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Avšak v zmysle prechodného ustanovenia § 879i Občianskeho zákonníka k úpravám účinným od 01.01.2008 sa ustanoveniami tohto zákona spravujú aj právne vzťahy vzniknuté pred 1.januárom 2008. Vznik týchto vzťahov ako aj nároky z nich vzniknuté pred 01.01.2008 sa posudzujú podľa doterajších

predpisov. Aj na predchodcu navrhovateľa dopadalo ust. § 879f ods.3,4 Občianskeho zákonníka a všetci dodávatelia mali trojmesačnú lehotu na zosúladienie zmluvných podmienok s § 54 ods.1 Občianskeho zákonníka. Dualistický systém v súkromnom práve na Slovensku je určitou anomáliou, pričom o rozpor so zákonom podľa § 39 Občianskeho zákonníka ide aj vtedy, ak by sa postavenie spotrebiteľa zo spotrebiteľskej zmluvy použitím inštitútu Obchodného zákonníka zhoršilo napriek tomu, že Občiansky zákonník upravuje rovnaký právny inštitút priaznivejšie, preto súd dospel k záveru, že na daný vzťah je potrebné aplikovať Občiansky zákonník vrátane inštitútu premlčania, ktorý upravuje trojročnú premlčaciu lehotu, ktorá je pre spotrebiteľa priaznivejšia ako štvorročná premlčacia lehota upravená v § 397 Obchodného zákonníka. Predmetný úver sa podľa výzvy zo dňa 26.04.2011 č.l.40 spisu stal splatným dňa 20.01.2010, teda trojročná premlčacia lehota začala plynúť od 21.01.2010 a skončila dňa 21.01.2013, pričom návrh bol podaný na súd 07.01.2013, pričom navrhovateľ si uplatnil istinu v sume 556,91 eur, ktorá pozostávala z nezaplatených splátok úveru za obdobie od 20.03.2009 do 20.01.2010, pričom nepremlčaná zostala len jedna splátka splatná 20.01.2010 v sume 49,79 eur. Návrh navrhovateľa je podaný dôvodne len vo výške poslednej splátky za mesiac január 2010, lebo úver bol splatný dňa 20.01.2010, pričom žaloba bola podaná dňa 07.01.2013, preto rozhodol tak, že odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi sumu 49,79 eur/ splátku za mesiac január 2010/ s 17,30 % dohodnutým úrokom z úveru za mesiac január 2010, ktorý nie je premlčaný t.j. 17,30% ročne čo je mesačne 1,442% mesačne zo splátky 49,96 eur ako nepremlčaná posledná splátka za január 2010 x1,442% úrok z úveru za mesiac január 2010 spolu 72,04 eur s 8% úrokom z omeškania ročne od 12.11.2012/ tak ako si navrhovateľ uplatnil v žalobnom návrhu, /lebo súd nemôže ísť nad žalobný petit uplatnený v žalobe/ do zaplataenia. Súd vo zvyšku návrh nad sumu 72,04eur zamietol ako aj v časti zmluvného úroku 17,30% zo sumy 556,91 eur od 12.11.2012 do zaplataenia, lebo navrhovateľovi prináleží zmluvný úrok len do zosplatenia úveru t.j. do 20.01.2010 a od 21.01.2010 mu patrí len úrok z omeškania podľa ustanovení občianskeho práva., taktiež súd zamietol návrh aj vo vyčíslenom úroku 131,15 eur zo sumy 556,91 eur za obdobie od 01.07.2011 do 11.11.2012 vo výške 17,30% ročne, v časti úrokov z omeškania vyčíslených od poslednej úhrady dlhu t.j. od 27.03.2012 do 11.11.2012 vo výške 28,07 eur z toho dôvodu, lebo úrok z úveru možno uplatniť len do zosplatenia záväzku t.j. do 20.01.2010 a po zosplatení nastupuje režim platenia úrokov z omeškania. Na námietku premlčania súd prihladol ex offo podľa § 5b zákona č.250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa s účinného od 01.05.2014. Pokiaľ ide o zmluvný úrok tento prináleží navrhovateľovi len do zosplatenia úveru a po jeho zosplatení má právo len na zákonný úrok z omeškania. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods.2 O.s.p. tak, odporcovi, ktorý bol v spore prevažne úspešný náhradu trov konania nepriznal, lebo mu žiadne trovy nevznikli.

Proti tomuto rozsudku, a to jeho výrokovej zamietajúcej časti a vo výroku o náhrade trov konania podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ. Žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu v napadnutej zamietajúcej časti zmenil tak, že jeho návrhu vyhovie v celom rozsahu a odporcovi uloží povinnosť zaplatiť mu náhradu trov konania v celkovej výške 527,27 eur, eventuálne navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutej časti zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Namietal, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, čím sú dané odvolacie dôvody podľa § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p. Dôvodil, že súd nepostupoval správne, keď na zmluvný vzťah uzavretý medzi ním a odporcom vzhľadom k dátumu jeho uzavretia - 26.01.2006 aplikoval ust. § 52 - 54 Obč. zákonníka platného a účinného od 01.01.2008. Mal za to, že na uzavretý zmluvný vzťah medzi ním a odporcom by bolo možné aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách iba v prípade, pokiaľ by úverový vzťah medzi ním a odporcom bol uzavretý po 01.01.2008, čo však nebol. Avšak aj v takom prípade by na tento obchodno-právny vzťah bolo možné aplikovať iba ustanovenia týkajúce sa spotrebiteľských zmlúv, t.j. iba ust. § 52 - 54 Obč. zákonníka a nie aj ďalšie ustanovenia Občianskeho zákonníka ako sa mylne domnieva súd, pretože zmluva o úvere je v zmysle ust. § 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka absolútnym obchodným záväzkovým vzťahom, čo znamená, že tento právny vzťah, bez ohľadu na povahu zmluvných strán podlieha právnej úprave obsiahnutej v tretej časti Obchodného zákonníka, na ktorý sa obligatórne uplatní právna úprava Obchodného zákonníka ako lex specialis ku všeobecnej právnej úprave, obsiahnutej v Občianskom zákonníku. Z uvedeného je zrejmé, že absolútny obchodný záväzkový vzťah, akým je aj zmluva o úvere uzavretá medzi ním a odporcom sa vždy spravuje ustanoveniami Obchodného zákonníka, a to bez ohľadu na to, či jednou, prípadne i oboma zmluvnými stranami je fyzická osoba - spotrebiteľ. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. Obo 12/2010 zo dňa 29.11.2010, sp. zn. 5Cdo 120/2010 zo dňa 29.03.2012, rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3Cob/176/2011 zo dňa 24.05.2012. Nesúhlasil ani s názorom súdu prvého stupňa v tom, že na uzavretý právny vzťah aplikoval ust. § 101 Obč. zákonníka. Poukázal na to, že právna úprava premlčania

záväzku je v Obchodnom zákonníku v § 387 - 408 komplexne upravená. Z uvedeného je nepochybné, že ak by aj v predmetnej veci odporca vzniesol námietku premlčania uplatneného nároku navrhovateľa (túto námietku nevzniesol a nevzniesol ju ani jeho opatrovník), musel by súd dĺžku premlčacej doby posúdiť v zmysle ust. § 397 Obch. zákonníka a nie podľa § 101 Obč. zákonníka. Pri použití 4-ročnej premlčacej doby v prípade, ak by bola opatrovníkom odporcu vznesená námietka premlčania, vznesenie takejto námietky by bolo bez akéhokoľvek právneho účinku, pretože ku dňu podania žalobného návrhu navrhovateľa, t.j. ku dňu 07.01.2009, aj vzhľadom na ďalšie čiastkové úhrady odporcu, nebola premlčaná ani časť uplatnenej pohľadávky. Nesúhlasil ani s názorom súdu prvého stupňa, keď mu nepriznal zmluvne dohodnuté úroky z dlžnej sumy za obdobie od konečnej splatnosti úveru, t.j. od 21.01.2010 do zaplatenia. Oprávnenosť nároku na zaplatenie úrokov aj po splatnosti úveru preukazoval nielen znením ust. § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka, ale aj ust. § 6 ods. 2 zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, z ktorého jasne vyplýva, že rozhodujúcim pre zánik povinnosti dlžníka platiť dohodnutý úrok, je moment splatenia dlhu, nie samotná skutočnosť, že nastala splatnosť úveru. Na podporu svojho právneho názoru poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 33Odo/657/2005 zo dňa 27.06.2007, Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Obdo/3/2009 zo dňa 28.10.2010. Dôvodil, že súd prvého stupňa taktiež nepostupoval správne, keď na uzavretý zmluvný vzťah medzi ním a odporcom aplikoval ust. § 5b zák. č. 250/2007 Z.z., znenia účinného od 01.05.2014, pretože takýto postup je tzv. pravou retroaktivitou, ktorá je nezlučiteľná s princípmi, na ktorých je budovaný právny štát, nakoľko k definujúcim znakom právneho štátu patrí aj zákaz retroaktivity právnych noriem, ktorý je významnou demokratickou zárukou ochrany práv a právnej istoty. Ďalej namietal, že z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvého stupňa je nezistiteľné, prečo mu nepriznal zmluvne dohodnuté úroky z omeškania vo výške 8% z nepremilčanej splátky poskytnutého úveru odo dňa, kedy sa odporca dostal do omeškania s jej úhradou, t.j. od 27.03.2012 do 11.11.2012, keď takýto nárok v podanom návrhu voči odporcovi uplatnil. Ako vyplýva zo žalobného návrhu a jeho ďalších písomných vyjadrení, v žalovanej sume 716,13 eur si uplatnil voči odporcovi nielen zaplatenie žalovanej istiny vo výške 556,91 eur, ale aj riadne úroky vo výške 131,15 eur a úroky z omeškania vo výške 28,07 eur. Tieto úroky boli vyčíslené z dlžnej istiny od poslednej úhrady dlhu odporcom, t.j. od 27.03.2014 do 11.11.2012, t.j. ku dňu, kedy pre potreby súdu vypracoval špecifikáciu svojej pohľadávky voči odporcovi.

Opatrovníčka odporcu sa k odvolaniu navrhovateľa písomne nevyjadrila.

Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd preskúmal vec v napadnutej zamietajúcej výrokovej časti a vo výroku o náhrade trov konania, bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 212 ods. 1, § 214 ods. 2 v spojení s § 156 ods. 3 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné.

Odvolací súd preskúmal námietky, ktoré boli v odvolaní navrhovateľom vznesené a v plnom rozsahu sa stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvého stupňa. Za daného stavu si osvojuje dôvody rozsudku súdu prvého stupňa v napadnutej zamietajúcej časti v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. a v celom rozsahu na ne poukazuje. Na zdôraznenie správnosti a k odvolacím námietkam navrhovateľa dodáva nasledovné:

Odvolací súd predovšetkým nespochybňuje tvrdenia navrhovateľa, že úver je tzv. absolútnym obchodom a že naň dopadá tretia časť Obchodného zákonníka bez ohľadu na povahu účastníkov úverovej zmluvy. Súčasne však z obsahu spisu vyplýva, že zmluvný vzťah vznikol za účinnosti zák. č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa. Na účely tohto zákona, vychádzajúc z ust. § 2 ods. 1 tohto zákona v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy sa spotrebiteľom rozumela fyzická osoba, ktorá nakupuje výrobky, alebo používa služby pre priamu osobnú spotrebu fyzických osôb. Za zmluvu typovú sa v zmysle tohto zákona považuje zmluva, ktorá sa má uzavrieť vo viacerých prípadoch, ak je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje. V preskúmvanej veci je nepochybné, že predmetná zmluva je zmluvou typovou a že dlžník nepoužil predmet plnenia na podnikanie, pričom navrhovateľ je podnikateľom a predmet konania sa jednoznačne týka jeho podnikateľskej činnosti. Súdna prax považuje spotrebiteľské zmluvy vzhľadom na vzťah medzi podnikateľom a nepodnikateľom a so zreteľom na nepodnikateľský účel zmluvy za typické občianskoprávne vzťahy. Je to vzťah medzi obchodníkom a spotrebiteľom, ktorý prijíma úver na spotrebu, teda typický občianskoprávny vzťah. Úverovanie spotrebiteľov patrí medzi najfrekvencovanejšie občianskoprávne vzťahy, a preto je plne súladné s princípmi ochrany spotrebiteľa, aby v prípade duplicitnej právnej úpravy rovnakých inštitútov súkromného práva dôvodne bola aplikovaná právna úprava o občianskych právach, teda Občiansky zákonník a nie právo podnikateľské upravené v Obchodnom zákonníku (rozsudok NS SR vo veci sp.

zn. 5MCdo/20/2009). Vychádzajúc aj z judikatúry súdneho dvora je spotrebiteľ pri uzatvorení zmluvy v nevýhodnejšom postavení, a to jednak z dôvodu sťaženej vyjednávacej pozície, ako aj z dôvodu informovanosti. Uvedené závery a názory akceptoval aj Ústavný súd SR vo svojom uznesení zo dňa 19.06.2013, č.k. I. ÚS 402/2013-10. V súlade so zásadou, že pokiaľ súd rieši právnu otázku tú istú, alebo analogickú, ktorá už bola právoplatne vyriešená, je v súlade s princípom právnej istoty v zmysle čl. 1 ods. 1 Ústavy SR pri rozhodovaní súdov nižších stupňov takéto rozhodnutie rešpektovať. Odvolací súd poukazuje na súčasnú súdnu prax, ktorá zastáva názor, že právna úprava chrániaca spotrebiteľa odôvodňuje aplikáciu ust. § 100 ods. 1 a nasl. Občianskeho zákonníka (v duálnom režime tak podľa Obchodného, ako aj Občianskeho zákonníka), ktoré by mohlo byť pre spotrebiteľa (v určitej konkrétnej situácii) výhodnejšie. Aplikáciu občianskoprávnej premlčacej doby v absolútnych obchodnoprávných zmluvách majúciach spotrebiteľský charakter odobril aj Ústavný súd SR, ktorý rozhodoval o sťažnosti podnikateľa poskytujúceho stavebné úvery (uznesenie zo dňa 19.06.2013 sp. zn. I. ÚS 402/2013). Aj v zmysle novelizácie ust. § 52 ods. 2 Obč. zákonníka, na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keby sa inak mali použiť normy Obchodného práva. Odvolací súd zároveň poukazuje na novelu zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa vykonanú zák. č. 102/2014 Z.z. s účinnosťou od 01.05.2014 v čl. VIII., podľa ktorej v zmysle § 5b orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo povedané, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával. Ide o ustanovenie, ktoré ukladá povinnosť najmä súdom (ex offa) skúmať, či v súvislosti so spotrebiteľskými zmluvami nedošlo k premlčaniu. Vzhľadom k tomu, že táto novela zákona o ochrane spotrebiteľa nemá prechodné ustanovenia, má súd povinnosť prihliadnuť k premlčaniu ex offa pri všetkých sporoch vyplývajúcich zo spotrebiteľských zmlúv v čase svojho rozhodovania.

Odvolací súd teda konštatuje, že zmluvný vzťah medzi navrhovateľom a odporcom na základe zmluvy o úvere zo dňa 26.01.2006 je potrebné posudzovať ako spotrebiteľský vzťah. Všeobecná premlčacia doba je podľa § 397 Obchodného zákonníka 4-ročná a podľa § 101 Obč. zák. je 3-ročná. Z uvedeného je zrejme, že postavenie spotrebiteľa ako dlžníka je podľa Obchodného zákonníka nevýhodnejšie, pretože musí čeliť dlhšiemu obdobiu neistoty, v ktorej môže veriteľ súdne uplatniť svoj nárok. Právna úprava chrániaca spotrebiteľa preto odôvodňuje aplikáciu ustanovenia, ktoré je pre spotrebiteľa výhodnejšie, a to ust. § 101 Obč. zákonníka. Otázkou účinnosti ust. § 5b zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa sa zaoberal už aj Najvyšší súd SR v rozhodnutí sp. zn. 3MCdo/12/2014 zo dňa 21.04.2015, pričom mal za to, že prvostupňový súd musí vziať na zreteľ § 5b zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, pričom ako „orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy“ je povinný prihliadnuť na zákonný dôvod, ktorý bráni priznať plnenie požadované žalobou. Odvolací súd vychádzajúc aj z vyššie uvedeného názoru Najvyššieho súdu SR vysloveného v uvedenom rozhodnutí mal za to, že pokiaľ súd prvého stupňa vo veci ex offa aplikoval ust. § 5b zák. č. 250/2007 Z.z., a premlčaciu dobu posudzoval podľa Občianskeho zákonníka, postupoval správne.

Z obsahu spisu vyplýva, že na základe zmluvy o splátkovom úvere bol odporcovi poskytnutý úver vo výške 50.000 Sk, ktorý sa zaviazal splácať v mesačných splátkach po 1505 Sk, t.j. 49,96 eur mesačne k 20. dňu v mesiaci, pričom splatnosť prvej splátky bola dohodnutá ku dňu 20.02.2006 a konečná splatnosť úveru dňom 20.01.2010. V konaní nebolo preukázané, že pred konečnou splatnosťou úveru došlo k odstúpeniu od zmluvy alebo k zosplátneniu celého úveru, preto súd prvého stupňa správne posúdil premlčanie každej jednotlivéj splátky osobitne. Predmetný úver sa stal splatným dňa 20.01.2010, teda 3-ročná premlčacia lehota začala plynúť od 21.01.2010 a skončila dňa 21.01.2013, pričom návrh bol podaný na súd dňa 07.01.2013. Navrhovateľ si uplatnil podaným návrhom nárok na zaplatenie istiny v sume 556,91 eur, ktorá pozostávala z nezaplatených splátok úveru za obdobie od 20.03.2009 do 20.01.2010, pričom nepremičaná zostala len jedna splátka splatná 20.01.2010 v sume 49,79 eur. Návrh navrhovateľa bol podaný dôvodne len v časti uplatnenej poslednej splátky za mesiac január 2010, t.j. v sume 49,79 eur s 17,30% dohodnutým zmluvným úrokom za mesiac január, ktorý predstavoval čiastku 22,25 eur. Súd prvého stupňa preto správne postupoval, keď navrhovateľovi priznal istinu 72,04 eur s 8% úrokom z omeškania ročne od 12.11.2012 do zaplatenia a vo zvyšnej časti návrh z dôvodu premlčania uplatneného nároku zamietol. Odvolací súd vychádzajúc z názoru Najvyššieho súdu SR vysloveného vo vyššie citovanom rozhodnutí mal za to, že pokiaľ súd prvého stupňa vo veci ex offa aplikoval ust. § 5b zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a premlčaciu dobu posudzoval podľa Občianskeho zákonníka postupoval správne.

Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej výrokovej zamietajúcej časti a vo výroku o náhrade trov konania podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1, § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1 O.s.p. tak, že úspešnému odporcovi tieto trovy nepriznal, nakoľko si ich neuplatnil.

Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.